

Ante Simonić

Pegule

Veselje i tuga, ushit i razočaranje, su uz sreću i „peh“, nezaobilazni dio i natjecateljskog sporta. Stoga svi navedeni principi obilježavaju i najveće i manje uspješne sportaše te najznačajnije i manje važne sportske događaje. Opisati ću tri značajna „peha“ moje natjecateljske veslačke karijere, ne kao opravdanje za ne ostvarene želje, već kao činjenicu da nas i ti događaji na određen način obilježavaju, pa nerijetko i dodatno snaže. Naime, nije problem posrnuti, jer se to svakome može dogoditi, već je uspjeh ustati i nastaviti dalje...

Također treba istaknuti da smo možda i mnogi od nas pobijedili, doživjeli ushit, veselje, pobjedu..., baš zato što se sportskom suparniku desio „peh“. A najčešće slavljenu niti ne zna za problem s kojim se suparnik suočio. I sve to je sport, koji nas uči ne samo pobjeđivati već i kako se nositi s porazom. Što je iznimno važno, jer u principu, nikada nećemo cijeli život biti pobjednici. Vrijeme neumoljivo donosi nove i sve novije šampione, ne samo u sportu, već i u svim aspektima življenja .

„Peh“ br. 1: Od 5.-8. kolovoza 1967. u Ratzeburgu - gradiću koji je u to doba bio simbol vrhunskih natjecateljskih ostvarenja veslačke velesile: Zapadne Njemačke – *FISA (Svjetska veslačka organizacija)* organizira prvu juniorsku međunarodnu regatu. Smatra se prvim *Veslačkim juniorskim svjetskim prvenstvom*, koje se od tada redovito održava jednom godišnje diljem svijeta. Službeni naziv navedenog natjecanja: *FISA juniorsko prvenstvo* stječe 1970, te *Juniorsko prvenstvo svijeta* 1985.

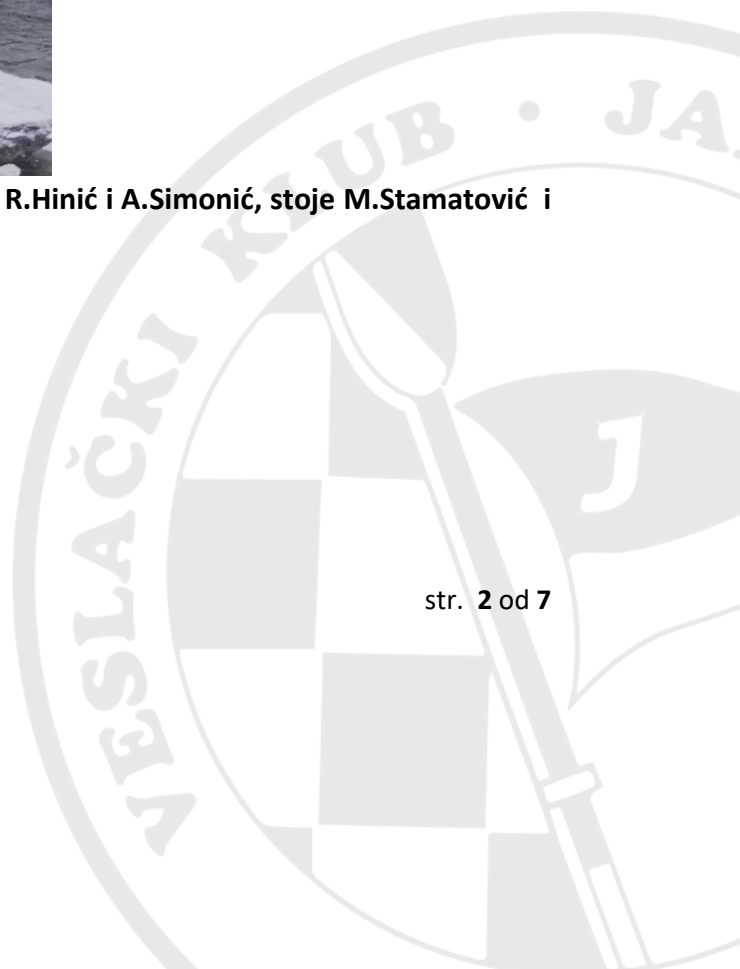
U Ratzeburg Riječki Jadran šalje kao državne juniorske reprezentativce dvojac s kormilarom (Ž.Bonifačić i V.Skočilić s kormilarom B.Tučićem ml.) i dvojac bez kormilara (R.Hinić i A.Simonić). Odabir u kojim veslačkim disciplinama će nastupiti Jadranaši, bio je uvjetovan željom za osvajanjem najviših odličja. Naime, navedeni Jadranaši su te godine na svim natjecanjima u Jugoslaviji i inozemstvu uvijek pobijedili sve ostale jugoslavenske ekipe u dvojcu s i dvojcu bez kormilara, četvercu s kormilarom (uključujući i četverac *VK Bleda*), osmercu (s M.Stamatovićem, I.Roškom, V.Kabalinom i Ž.Veršićem, pa i osmerac *VK Arga* iz Izole). A.Simonić i R.Hinić su u četvercu bez kormilara (s M.Stamatovićem i I.Roškom) prvaci države (pobijedivši četverac bez *VK Gusara* iz Splita koji će nekoliko tjedana potom nastupati kao reprezentacija Jugoslavije u Ratzeburgu)...

Sl.1. Dvojac bez kormilara Jadrana (R.Hinić i A.Simonić). Juniorski prvaci SFRJ 1967.

Sl.2. Četverac bez kormilara Jadrana (čuče R.Hinić i A.Simonić, stoje M.Stamatović i I.Roško i). Juniorski prvaci SFRJ 1967.

Sl.3 Juniorski četverac s kormilarom Jadrana (R.Hinić, A.Simonić, V.Skočilić i Ž.Bonifačić s kormilarom B.Petričić) pristaje na ponton nakon pobjede u Klagenfurtu, 1967. Navedene godine su pobijedili i na Međunarodnoj regati u Leccu, pa u dvojcu bez i s kormilarom te u osmercu na Prvomajskoj regati na Bledu...

Natjecateljske ambicije posada obaju jadranskih dvojaca, trenera B.Tučića i *Veslačkog saveza Jugoslavije (VSJ)* su dodatno porasle tijekom odličnih priprema na Bledu pred odlazak u Ratzeburg. Čemu doprinosi veslanje u novim vrhunskim čamcima marke *Stampfli* (poznatog švicarskog proizvođača) koji Veslački savez Jugoslavije osigurava državnoj reprezentaciji. Realnost očekivanja potvrđuje i zlatna medalja Jadranska dvojca s kormilarom u Ratzeburgu, te srebrna medalja četverca s kormilarom *VK Bleda* i brončana medalja osmerca *VK Arga* iz Izole .

Ali tada počinju problemi za dvojac bez. Simonić se teško otruje pokvarenom hranom, što je iznimno hendikepirajuće stanje za natjecatelje u sportovima snage i izdržljivosti. Gdje se neprijeporno ubraja i veslanje, jer je zbog dijareje tijekom nekoliko dana silno oslabio uz enormni dizbalans elektrolita. Potpuno onemoćao preskače završne treninge na Bledu, a potom slijedi nova katastrofa. Reprezentativci su zapakirali čamce 1. kolovoza i privezali ih na prikolicu u Zaki na Bledu (na otvorenom jer natovarena prikolica ne može ući u hangar), pred polazak za Ratzeburg. I tada neočekivano udari silna tuča (grad) kada komadi leda i do veličine jajeta tijekom nekoliko minuta izrešetaju trup veslačkih čamaca koji su bili na vrhu prikolice. Potpuno su uništeni dvojci bez i na pariće, te samac, pa se planira u Ratzeburgu posuditi kvalitetne zamjenske čamce. Nažalost, nakon višekratnih pokušaja nismo našli primjereni dvojac bez, pa Hinić i Simonić nastupaju u starom čamcu: dvojcu s kormilarom (jasno bez

kormilara). Marke *Donoratico*, gdje je kormilarsko mjesto iza štrokera. Tako smo, ne samo hendikepirani iscrpljenošću Simonića, bili primorani veslati u potpuno neprimjerenom čamcu u kome veslači niti ne mogu upravljati kormilom. Kako nesreća nikada ne dolazi sama, u dvije kvalifikacijske utrke (za finale se kvalificirao smo prvi u skupini) smo imali za konkurente kasnijeg pobjednika i srebrnog u finalu. Stoga nam je prvo mjesto u malome finalu donijelo barem malenu utjehu.

„Peh“ br. 2: Godine 1971. prvenstvo SFRJ u veslanju, organizira se na Plivskom jezeru u Jajcu. U disciplinama četverca s kormilarom za seniore te za vrhunске veslače (nekoliko godina su se u SFRJ razlikovale kategorije veslača seniora i vrhunskih veslača), Riječki Jadran je prijavio momčad u sastavu D.Cvjetković, N.Cvjetković, M.Kostić i A.Simonić s kormilarom E.Žeželićem

Natjecateljske ambicije nas veslača i trenera Frane Kazije, su velike. Pobijediti u obje discipline i ući u sastav državne reprezentacije u osmercu, što temeljimo na kvalitetnom radu tijekom cijele godine i neposredno završenim vrhunskim pripremama u Lokvama, te ostvarenim višegodišnjim natjecateljskim rezultatima.

Ali suočavamo se s velikom nevoljom. Tijekom jutarnjeg treninga na Plivskom jezeru, dan prije prednatjecanja za ulazak u seniorsko finale, pramac čamca se silovito iskrivio. Popustile su sponе u trupu čamca u području ispred veslača br. jedan, rezultirajući iskrivljivanjem pramca koji se u punoj dužini objesio. Bez obzira što se radilo o relativno novom čamcu talijanske tvrtke *Donoratico*, očito se radi o značajnoj konstrukcijskoj mani. Nikada do tada nitko od nas se nije suočio s takvim oštećenjem, pa u ne nalaženju zamjenskog čamca, ispravljamo naš *Donoratico* mehaničkom silom. Potom pramac pokušavamo stabilizirati maksimalno nategnutim uzdama od debela konopa koje svezuju vršak pramca s pojačanjima trupa pokraj veslača br. jedan. Puni zebnje slijedeće jutro idemo na prednatjecanje i jedva se plasiramo u finale. Bila je to našа najiscrpljujuća utrka, jer su se uzde olabavile i pramac se iskrivio do te mjere da su mu vršak (na kome je nosač s brojem staze) i broj staze bili potpuno pod vodom. A budući je nosač s brojem staze visok preko 20 cm, mi smo se tijekom prednatjecanja suočili s ekstremno silnim otporom vode.

Slijedeći danom smo srećom uspjeli posuditi kvalitetan čamac *Pirsch* (njemački proizvođač) koji je odgovarao našoj tjelesnoj težini, visini, dužini nogu... od prijatelja iz *VK Croatiae* iz Zagreba. Naime, oni su se natjecali samo u kategoriji vrhunskih veslača, a budući da na u Jajcu nije bilo drugog primjerenog čamca, mi nismo mogli nastupiti niti na prednatjecanju niti u finalu prvenstva države za vrhunске veslače. Bez obzira na našu izrazitu dominaciju u finalu prvenstva države za seniore i osvajanje prvog mjesta, nitko nas više nije

kontaktirao u svezi ulaska u državnu reprezentaciju. A budući da se ni uprava VK Jadrana niti itko drugi iz Rijeke nije založio za nas niti tražio izlučnu utrku(e) s posadom koja je ušla u reprezentaciju, frustrirani otputovasmo kući. Nadajući se da ćemo slijedeće godine, koja je olimpijska, konačno pokazati i dokazati našu vrijednost i u konkurenciji vrhunskih veslača na domaćim i međunarodnim regatama.

„Peh“ br. 3: Godine 1972. među veslačima, njihovim trenerima i upravama veslačkih klubova diljem svijeta pa tako i u SFRJ, osjeća se silni polet jer svima je cilj nastup i dobar rezultat na Olimpijadi u Münchenu. I mi, Jadranov četverac s kormilarom (D.Cvjetković, M.Kostić, N.Cvjetković i A.Simonić s kormilarom V.Perušićem i trenerom F.Kazijom) vidimo navedenu veslačku sezonu kao golemu šansu za dosezanje najviših sportskih visina. Trenažno razdoblje konca 1971. pa zimsko i proljetno 1972., provodimo u napornom radu, čiji rezultati su po svim pokazateljima jako obećavajući. Ali sredinom proljeća počinju problemi. A.Simonić tijekom zagrijavanja prije rano jutarnjeg treninga (oko 5 sati ujutro) na Delti, igrajući košarku uganuo je desni gležanj. Povreda je teška pa Ante nekoliko dana ne trenira, ali bol i otekлина samo djelomično prolaze. Pa stisnuvši zube uz elastičnu imobilizaciju i nošen do čamca, nastavlja s gotovo sveukupnim programom treninga. Ali, hendikep je strašan i proces ozdravljenja se rasteže pa cijela ekipa preskače nekoliko regata u inozemstvu. A posljedično silnoj želji i forsiranju, nakon gotovo dva mjeseca četverac s kormilarom se vraća punom treningu, ali Anti je skočni zglob i danas otečen i nestabilan.

Tada se aktualizira već duže vrijeme znana nužnost: nabavka novog, vrhunskog, nama primjerenog *Stampfli* čamca, dizajniranog po našim anatomske-funkcionalnim proporcijama. Stoga, nas i upravu VK Jadrana frustrira mukotrpa potraga za novcem, proces carinjenja, pa potom i prijevoza čamca iz Švicarke. I napokon, tjedan dana prije odlučne utrke za odlazak na Olimpijadu na državnom prvenstvu u Beogradu, čamac dolazi na Deltu. Prekrasan je, ali veslači se osjećaju kao da su u kadi, i to nisko smješteni pri njenom dnu. Golema je to razlika od dosadašnjeg veslanja u čamcu talijanskog proizvođača *Salani*, koji je mnogo kraći, uži i pomična sjedala za veslače su na mnogo višem položaju. Muči nas nužnost adaptiranja na novi način veslanja, a vremena je jako malo pa se aktualizira stav da u Beograd otputujemo sa Salanijem.

Ipak prihvaćamo rizik pa se užurbano uveslavamo na stazi Ade Ciganlije. I tada nas prati „maler“. Zbog pogreške kormilara silovito udaramo duraluminijskim izbočnikom (auslegerom) koji drži ušicu veslača br. dva, u barku na stazi. Nalazi se 1 500 metara od cilja jer je usidrena za startanje juniorskih ekipa koje veslaju na stazi duljine 1500 metara, a završavaju prvenstvo države dan prije početka našeg natjecanja. Izbočnik se jako deformirao pa je Kazija po

Beogradu tražio i na „jedvite jade“ našao vrsnog bravara koji je izbočnik popravio, ali je ostala dilema: hoće li podnijeti silna opterećenja tijekom natjecanja. Ni tu nije kraj šokova, jer nas slijedeći dan sustiže novi izazov. Prepoznao sam neuobičajenu savitljivost vesla pri naprezanju, pa ga odlučih testirati opetovanim startanjem čamca punom snagom. I veslo pukne pa mi u ruci ostade samo dio koji završava prstenom (klemeringom). Očito se radilo o oštećenom veslu koje sam koristio godinama. Kaziji je skoro pozlilo od muke, jer zamjenskog vesla toga tipa nismo imali. Srećom su nam prijatelji iz *VK Istre* iz Pule posudili slično veslo. Stoga smo u prednatjecanju i finalnoj utrci veslali trima veslima s jadranskim crveno-bijelim oznakama i jednim drugačijim bez ikakvih oznaka.

Sve navedene peripetije kao da su nam dale novi poticaj za maksimalno zalaganje i potpuno davanje svih potencijala. Pa uvjerljivo pobjeđujemo u prednatjecanju i u finalu. Što i nije bilo jednostavno jer je svoju šansu tražilo nekoliko odličnih ekipa. Među kojima se vrsnoćom isticala kombinacija iskusnih veslača beogradskih *VK Partizana* i *VK Crvene zvezde* te novosadskog *VK Danubiusa*. Naša pobjeda je bila uvjerljiva jer smo 2 000 metara preveslali u fantastičnom vremenu: 6:28 min. Tijekom idealnih uvjeta za veslanje, pa će godinama biti državni rekord, koji će biti nadmašen tek korištenjem novih sintetskih materijala za gradnju čamaca i izradu vesala, te otkrivanjem novih trenažnih metoda i napretkom sportske medicine. Bio je to najznačajniji rezultat cijelog prvenstva koji nam osigurava i vrhunski plasman na skorašnjoj Olimpijadi.

Sl.4. D.Cvjetković, M.Kostić, N.Cvjetković i A.Simonić, prvaci SFRJ za seniore (Jajce 1971.) i za vrhunske veslače (Beograd 1972.) u četvercu s kormilarom.

Ali, odgovorni ljudi VSJ za navedeno ne mare, pa naše slavlje i veselje uništavaju novi problemi. Na pripreme za Olimpijske igre ne uvrštavaju naš četverac. Ekipu koja je složno, godinama entuzijastično trenirala i iznimno uspješno nastupala, već smo na pred olimpijske pripreme pozvani samo Mladen i ja. Svi smo u šoku, a u meni se osvijeste nagomilane manipulacije i nepravde oko sastavljanja seniorske veslačke državne reprezentacije, o kojima sam godinama slušao. Primjerice, o žestokim svađama oko odlaska četverca s kormilarom u Mexico 1968., koje su rezultirale nesudjelovanjem veslača SFRJ na navedenoj Olimpijadi, preko prošlogodišnjeg potpunog obezvrjeđivanja ostvarenja našeg četverca, do ovogodišnjeg nepojavljivanja na državnom prvenstvu u Beogradu četverca bez kormilara: evidentnog kandidata za Olimpijadu u Münchenu. Navodno je suočen s velikim problemima, pa bi Mladen i ja trebali biti njihove rezerve ili zamjene. Odbacujem sudjelovanje u takvim scenarijima i odbijam odlazak na predolimpijske pripreme. Na moje mjesto uskače veslač *VK Danubiusa* Ljuba Popović pa s Mladenom odlazi na Bled. Nažalost niti jedan od njih neće sudjelovati na Olimpijadi, već će neposredno prije puta reprezentacije u München biti poslani kući.

Ističem pri tome bolnu situaciju da prema dostupnim podacima, u svezi bilo kojeg od navedenih događaja (pehova) u VK Jadranu nije raspravljala Tehnička komisija niti Upravni odbor, kao niti ijedno tijelo riječke SOFKA-e, nije se oglasio *Novi list*, niti *Sportske novosti*, *Veslački savez Hrvatske* ni *VSJ*.

Posljedično, bez obzira na postojanje niza vrhunskih veslača u državi, kako se i moglo pretpostaviti, reprezentacija je u Münchenu ostvarila loš rezultat. Osmerac i četverac bez kormilara se nisu uspjeli niti plasirati u malo finale, dok je to pošlo za rukom samo dvojcu bez kormilara (osvojio je 11. mjesto). Stoga je ovaj zapis važan i kao upozorenje, kako se to više nikada ne bi ponovilo.

